

TOTS ELS NOMS DE GOS

*Un text d' ENRIC GOMÀ
Il·lustració de JORDI AVIÀ*

Per raons particulars de la meua vida privada, durant els últims mesos he conegut una pila de gossos barcelonins. Els seus noms m'han sobtat una mica: Ramon, Mercè, Rita, Jon (o John, no em va quedar clar), Gregorio, Simón, Pepe, Èric. Són els noms dels gossos, no pas dels amos. És palpable que s'ha produït una evolució en l'onomàstica canina. Ara els gossos poden celebrar el seu sant, si ho tenen per convenient.

Desconec si hi ha cap Societat d'Onomàstica Canina que estudiï els noms de gos, les seves variacions, tendències, els noms més arrelats i els menys usats. Tampoc no dispo de cap dada de l'Idescat sobre aquest punt, i és estrany perquè l'Idescat és un organisme tan modèlic que sospito que sap les marques dels mitjons dels catalans. En conseqüència, intentaré recordar els noms de gos habituals de temps passats (alguns amics m'hi han ajudat): Valent, Sultà (o Sultan), Llamp, Truc, Neu, Manyac, Neula, Tuca, Fosca, etc. També hi havia algun Fidel, no pas per devoció a sant Fidel de Sigmaringen, sinó per remarcar la fidelitat futura del gos, només un anhel perquè en néixer el cadell no hi ha manera de saber les virtuts morals (lleialtat, mansuetud, capacitat d'estalvi, etc.) de la seva vida adulta. Fet i fet, seria el mateix mecanisme dels Bofill, un nom en temps medievals que amb el temps va esdevenir un cognom. Bofill és una deformació de Bonfill.

Ja fa bastants anys, en un sopar d'homes sols i respectables, un ens va explicar el cas d'un gos que es deia Josep Maria. Tothom va riure, perquè anomenar un gos «Josep Maria» ho vam considerar una broma, una facècia de l'amo. Al cap d'un temps vaig saber d'un gos que es deia Miquel Àngel, sense cap dubte un altre acudit. Els catalans som molt de la broma i els 19,9 milions de turistes que ens visiten cada any estan ansiosos de conèixer el nostre sentit de l'humor basat en l'obvietat.

Josep Maria

Valent

Però els actuals noms de gos, com ara Ramon, Mercè, Rita, Jon (o John), Gregorio, Simón, no són cap cop d'humor, sinó que responen a un altre mecanisme: la humanització dels animals. Els de companyia gairebé tenen el rang humà, els emparen drets que un partit polític defensa abrandadament i els seus amos els estimen com si fossin fills. «El meu gos és com un fill per a mi», declaren sovint amos i mestresses de cànids, tot i que el seu animal no els demana diners a cada moment amb els pretextos més pintorescos i fantasiosos possibles. Són aquella mena de gent que diuen que tenen mascota, com si fossin uns Jocs Olímpics.

Sobre la humanització dels animals, sempre s'assenyala l'ombra de Walt Disney, tot i que no hem de deixar-nos Isop, Iriarte, Samaniego, Cienfuegos, mossèn Collell i mossèn Puntí, de Manlleu. En temps moderns també hi han posat palades de sorra, excavadores senceres, el moviment animalista, l'ecologista, el vegetarià i tot de grupuscles espirituals, aquells que si no vigiles acabes al llit amb el guru practicant el sexe tântric —i el que no és tântric—. Homes i animals ja formem un tot indestruïble, en una comunió, una simbiosi, dolça i harmoniosa.

Per arrodonir aquesta humanització dels gossos, proposo aquí el pas definitiu, que en un primer moment despertarà estupor i incomprensió: que els pares catalans posin noms tradicionals de gos als seus fills. Que els nens catalans es diguin Valent, Truc, Neu, Manyac, Tuca, Fosca. Seríem tot u. A les cases els pares manarien: «Sultan, a fer els deures!» o «Llamp, Tro, Neula, despereu i renteu els plats!» Així els pares podrien dir satisfets: «Als meus fills me'ls estimo tant com al gos.»